

Dans - 'Horses' omarmt voluit de utopie en doet een oproep tot zorgzaamheid en vrijheid. Een voorstelling voor dromers.

Een voor allen, allen voor een

De kinderen zijn zo vrij als vogeltjes. © Kurt Van der Elst

Horses.
Kabinet K en
Het Paleis
★★★★★
Nog op tournee door
Vlaanderen tot eind
april 2017.

Durven we nog te dromen, zonder dat met een naïef en onschadelijk te noemen? De vraag blijft zinderen na de nieuwe voorstelling van Kabinet K.

Niet zozeer omdat *Horses* een gebrek aan verbeelding toont, integendeel, net omdat het de utopie voluit omarmt en je bewust maakt wat een uitzonderlijk en moedig gebaar dat is vandaag. In de duisternis licht een ketting van lichamen op. Vier kinderen, een jong meisje en drie volwassenen houden elkaar in evenwicht. Ze zijn tegelijk actief en passief, vloeibaar en standvastig. Ze moeten op elkaar vertrouwen om hun gewicht los te laten, maar ook alert zijn om de ander te kunnen dragen. De evidentie en naturel waarmee ze dat doen, zegt meteen veel over het creatieproces.

Het beeld van deze harmonieuze gemeenschap is zo uit de tijd getrokken, dat je ontgewild aan Rousseaus *Le retour à la nature* moet denken. Niet toevallig komen

dierlijke motieven vaker terug. Vaag sluimert er een gevoel dat we iets verloren zijn toen we als mens recht op gingen lopen, maar Kabinet K hoeft zich voor alle melancholie.

In de plaats zoeken choreografen Joke Laureyns en Kwint Manshoven de vele dimensies tussen kracht en kwetsbaarheid op. Waar de kleine Mowgli's in *Raw/Raw* (2013) – de voorstelling waar *Horses* het duidelijkst mee in dialoog gaat – zich nog moesten losrukken uit de onderlijke greep van geweld en apathie, staan ze hier als gelijken naast elkaar. Precies die afwezigheid van nacht en eigenbelang maakt van *Horses* zo'n droombeeld. Het contact is teder, ontstraat vanuit een ongetende ontdekings- en speeddrift. Dat zie je bij uitstek in de poëtische duetten tussen de kinderen en volwassenen.

Waar de jongeren in *Raw* worden nog verwikkeld waren in een barre overlevingsstrijd, zijn ze hier zo vrij als een vogeltje. Geen

angst, geen druk, geen manipulatie, enkel levenslust en glanzende eigenwaarde. Het maakt dat de kinderen – net zoals de volwassenen overigens – hun grote en kleine 'ik' durven toe te laten. Ze komen voor elkaar op, dagen hun oudere danspartners uit. Om zich even later te laten wiegen of als een tegen-draads aapje op de schouder van de gitarist te klimmen, die samen met zijn saxofoonmist de hartslag van dit stuk net dat beetje harder laat kloppen.

Saamhorigheid

Een pleidooi voor zorgzaamheid en vrijheid, *Horses* is niet minder dan dat. Zo'n hoopvol statement kan je gemakkelijk wegzetten als onhoudbaar, en toch. Kabinet K idealiseert de saamhorigheid niet, maar brengt ze zo authentiek en organisch op de scène dat je niet anders kan dan erin geloven.

Durven we nog te dromen? Nee, we moeten. In volle galop.

CHARLOTTE DE SOMVIELE